

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ, EGYES SZÁM 20 FILLÉR, AMERIKÁBA 1 DOLLÁR

Szerkesztőség:

Dr. SZALÓS ARTUR KAPOSVÁR, NÉMETH ISTVÁN-UTCA 63. Pénzküldemények ide küldendők

Kedves olvasó.

Tíz esztendeje annak, hogy a „Békeharang” szerkesztését másnak adtam át külföldre történt távozásom miatt. Azóta sok változás történt gyermekek ifjakká, java korukban levők lettek agokká és hányan költöztek át az örökkévalóságba, hogy örvendezzenek üdvözítőjüknök, vagy adjanak számot cselekedeteikről. Csak szegény magyar hazánk helyzete nem változott. Megcsonkított teste sok sebből vérzik. Idegenben sinylődő testvéreink resignált sóhajtása és a bűn rablásában megkötözött testvéreim nyögése folyik össze fájdalmas harmoniába. A költő szavaival azt kellene mondanom: „Multadban nincs öröm, jövődben nincs remény.” De helyénvaló volna-e? Nem volna ez egyenlő a lemondással? Nincs e felettünk egy könyörülő és kegyelmes Isten, aki nem feddözik szüntelenül, aki nem akarja a bűnös halálát, hanem, hogy megtérjen és örök élete legyen. Aki úgy szerette ezt a világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne elne vesszen hanem örök élete legyen? Van! És én a magyar Hiszekegy szavaival mondom: Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában, hiszek egy isteni örök igazságban, hiszek Magyarország feltámadásában. Amen.

Ezen hit által áthatva veszem át újból lapunk szerkesztését, amely hivatva lesz szolgálni a megfáradt és megterhelt lelkeknek. Vigasztalni a szomorkodókat, erősíteni a gyengéket, reménységet ébreszteni a csüggedőkbe, gyógyírt hozni a beteg lelkeknek. Ne a valósi egyoldalúság legyen e lapnak alaphangja, de jellemezze ezt az Isten és haza iránti szeretet. Mert nincsen annak hazája akinek Istene nincsen. Hazánk megújhdását csak úgy munkálhatjuk, ha magunk Istenhez térünk a mi urunk Jézus Krisztuson keresztül, aki ut az Atyához. Engesztelhetetlen gyűlölettel akarom felvenni a küzdelmet a bűn ellen, de az Úr Jézus áldozatra kész szeretetével akarom szeretni a bűnöst.

És ti külföld magyarjait akiknek talán szép nyelvünk már idegenszerűen hangzik, szolgáljon nektek e lap a szeretet felébresztésére megváltó Jézusunk és szegény magyar hazánk iránt, hogy ne felejtsetek el melyik országnak vagytok szülöttei. Kössön e lap össze titeket a kegyelemnek királyi trónjával és szegény magyar hazátokkal.

Isten áldása és békéje veletek.

Dr. Szalós A.

Nyolc év a „Békeharang” szolgálatában.

Budapestre való elhelyeztetésem óta elfoglaltságom oly nagy, hogy nem láthatom el kedves lapunkat úgy mint szeretném s kellene. Idei évi közgyűlésünkön kértem, hogy a szerkesztői teendők alól püspökünk mentsen fel.

Ez meg is történt s jun. 1-től dr. Szalós Artur superintendens veszi át a szerkesztői teendőket. Régi kipróbált kezekbe kerül a lap. Célunk továbbra is a régi: lelkeket az Ige által Jézus Krisztushoz vezetni. Ezt a célt szolgáltam 8 éven át mint szerkesztő s ezt szolgálja lapunk a jövőben is. Utódomnak szívből kívánom, hogy sikerüljön neki lapunk terjedelmét megint a régi nagyságra kibővíteni és sok előfizetőt gyűjteni. Szerezzen neki a szerkesztés az olvasókkal való levelezés annyi örömet s lelki élményt, mint nekem szerzett, akkor fáradsága bőven megjutalmaztatott. Az Ur áldása legyen rajtunk!

Wallrabenstein.

Dicső kegyelmi tapasztalat.

Zak. 12, 10.

Egy vidéki gyülekezetben két testvérpár családjával együtt hosszú időn át járta az Ur Jézus keskeny útját. Minden cselekedetük mutatta, hogy komolyan veszik az Üdvösség kérdését. Elismert dolog, hogy a környék legbuzgóbb keresztyénei. Ahol csak a környéken valami építő konferencia van ők részt vesznek azon és pedig feleségestől. Ez a két férfi e sorok írójához került egyszer és körülbelül a következőket beszéltek el:

A megszentelődési gyűlések látogatása alatt meggyőződünk lelkiéletünk hiányos voltáról. Mély vágy támadt bensőnkben, hogy Isten kegyelmi kincseiből többet nyerjünk. Ez arra indított, hogy Isten ígését nem csak többet olvassuk, hanem, hogy alaposan tanulmányozzuk. Rendesen hallgattuk az Istentiszteleteket a téli hónapokban pedig esténként is együtt voltunk szintugy vasárnap délutánoként és a bibliánkba merültünk azzal a szándékkal, hogy kitanulmányozzuk Isten ígésé-

nek követelményeit az élet Istennek jobban való odaszentelésére nézve. Mennél tovább haladtunk ebben a tanulmányozásban, annál jobban felismertük, hogy mennyire elmaradtunk az első keresztyének mögött a megszentelődést illetőleg amint azt az Efezusi levél I. r. 3-14. verseiből és olyan ótestamentumihelyekből mint: Ezsa. 35. r: Joel. 2-3 r. Zakariás 12-13 r. stb. verseiből olvassuk. Imádkoztunk, hogy Isten adjon több világosságot ebben a napról napra fontossabbnak feltűnt tárgyban. Az imádkozás folytán hovatovább mindinkább feltámadt a vágy bennünk az Isten kegyelmében való beteljesedés után és mindinkább vágytunk a rejtett imakamra után, migcsak bizonyosságot nyertünk, hogy az Ur beteljesítette rajtunk ígését. (Zak. 12 r. 10.) De Dávid házára és Jeruzsálem lakóira kitöltöm a könyörület és az imádság lelkét. Gyakran, naponta 2-3 szor is együtt voltunk imádkozni; este is sokáig együttmaradtunk térdeinken és az igeolvasás mellett, ami reám hovatovább mind áldásosabbá vált. Ha magunkra maradtunk ellenállhatatlan vágy hajtott az Ur kegyelmi trónja elé. Amint kerestük Őt mind erősebben vont a maga keresésére és minél inkább éreztük a magunk nyomoruságát, szegénységét, szűkölködését Ő nélküle annál inkább éreztük a vágyat, hogy mint a szarvas a hives forrás után úgy mi is Istenhez kiáltunk.

Egyikük így folytatta tovább: Munkánkban Istenhez kellett kiáltanom és pedig nemcsak szívemben, hanem térdre esve is, a pünkösdi áldásáért, lelkem számára. Tisztában voltam vele, hogy kevesebb nem elégít ki mintha elnyertem a magasból való erőt a rég óhajtott élet folytathatása és növekedésre a megszentelődés útján. Ha tud akkor akar is eltölteni. Szentlelkével az Ur engem is mint egykor István vértanút. Ő megteheti hiszen megígérte és nekem ez nélkülözhetetlen, ezért imádkozom napról napra éjre bármeddig is tartson ez mig megnyerem, ami elég az isteni élet folytatásához, szóltam magamban. Meg kell nyernem, meg fogom nyerni Őt magamnak. Most nem meritett ki a hosszas ima mint az előbbi napokban. Végül megelegült nagy szomjuságom. Az Ur tüzzel keresztelt meg és abban a sötét zugban, amelyben imádkozva vártam Őt, ki mondhatatlan fény vett körül és bepillantást

nyertem az Ő lényébe, szeretetébe, dicsősége és hatalmába. Ugyannyira, hogy soká csak csöndes imába merülve szemléltem ezt lábainál ülve. Ez órától fogva tiszta boldog nyugalom és az Ő szüntelen való jelenlétének bizonyossága tölti el lelkemet.

Szeretet-, amely teljes gyógyulás-, tökéletes.

„A megszentelődés utjelzője” című lap Biblia-órák és lelki értekezések című rovatában közli Taylor B. S. tisztelendő a következőket:

Kedves szuperintendensem a hűséges testvér Davis meghívót küldött a Nebraska államban Bennet mellett 1876-ban tartandó nemzeti megszentelődési táborigyűlésre. Megnyergeltem lovamat és nekivágtam a 90 angolmérftöldnyi utnak (kb. 162 kilométer) Lelki éhség vitt, de ilyen megszentelődésnek nem hittem.

Nem is sokat tudtam erről ha valamit láttam és hallottam volna ami meggyőzhető de erre nem jutottam el. Megigazult voltam világos volt — és boldog voltam, hogy prédikációmra bűnösök tértek meg! De evvel be is volt a dolog fejezve! Keményebb lelki eledelet adni azoknak, akik már túl voltak a fogzáson, nem igen tudtam.

Szurdán délben értem el a tábort. Amint oda értem feltűnt a hatalmas zászló a fák fölött, evvel a feirattal „Szentség az Urnak!” Ezt gondoltam: Szép, hogy ezek az emberek nem szégyenlik Urukát — és amit tanítanak! De a háttérben a bűnösök padján foglaltam helyet és onnan szemlélődtem! A prédikációk meg kell adni erőteljesek, határozottak, világosak, meggyőzők és az elhangzó bizonyosságtételek gyakran megragadók, diadalmasak voltak. —

Nem lobogott, a mitől előre féltem, a rajongás vad tüze. Elejétől-végéig a szeretet jegyében folyt a konferencia — mint egy magával ragadó, gazdag áradat. Keveset beszéltem, de feszült figyelemmel vizsgáltam. Egyikük sem bocsátkozott velem vitába és nem igyekezett nézeteimet, vagy tapasztalataimat megdönteni. Sőt mindenki meleg barátságos volt hozzám.

Pénteken már iszonyú szorultságban voltam! Ha mind igaz, amit ezek a szeretetteljes, vidám keresztyének mondanak, úgy én még messze vagyok attól valójában, amit Krisztus szerzett számomra! Ők meg nyerték azt az áldást — miért nem én? „Isten tusakodott velem.” Az a különbség, ami ezek között a boldog emberek — és az általam általában eddig ismert átlag-keresztyének között volt, egészen csodálatos! Bizonyosan ez az a fajta keresztyénség — gondoltam, amelyben az apostolok is örvendeztek! Estére már arra a meggyőződésre jutottam, hogy e nélkül az áldás nélkül és a félelmet kiűző teljes szeretet nélkül, tovább nem vagyok képes prédikálni — Ha Isten ezt nekünk szánta, akkor miért ne részesülhetnék ebben én is, ép úgy mint ők! Ha Isten nem teljesítené ígérését a maga részéről, akkor nyilván felbonthatom a vele való megegyezésemet, hogy prédikálok róla! Így tusakodtam mérlegeltem a mellette és ellene való érveket — és csöndben segítségért kiáltottam! De arra vigyáztam, hogy nyilvánosan térdelve ne találjanak, — sőt, gondoltam — ha fel is hívnak erre, vissza fogom utasítani! Az ellenség fülembe sugta: „Szép prédikátor, aki le sem térdel imára,” Nem! Nem akarok képmutató módon olyanért imádkozni, amiről nem tudom, hogy óhajtom és várom-e az elnyerését — nem vagyok meggyőződve, hogy megszentelve, a teljessé lett szeretetben akarok élni s főként, hogy ezt egyszerűen, a hitnek egy merész lépésével elérhetem-e? De bizonyítékok tulerősek voltak semhogy ellenállhattam volna! Az áldásnak és üdülésnek nem egy gazdag órájában részesültem már eddig is — ma 1876 június 30-án szivből szeretem az Urat és Evangéliumát, az Ő népét is — és avval a kegyelemmel ajándékozott meg, hogy igyekeztem folytán lelkek tértek meg. Isten lelke tett biznyságot az én lelkemben, hogy Isten gyermeke vagyok, növekvő, éhes és tevékeny hívő — de amit ezeknél a „megszentelődési mozgalmaknál” tapasztaltam, hiányzott nálam. — Pénteken este Slaughter (B. W.) testvér prédikált. Jakab levelének a „szabadság tökéletes törvényéről” szóló igéje alapján. Ez alatt jutottam ahhoz a szilárd elhatározáshoz, hogy, amint vége lesz, előfokok lépni az emelvényhez, hogy ezt a „tökéletes szeretetett elérjem! Nemcsak

keresni, hanem megtalálni akartam. Amint a nagy sátor népe fölemelkedett énekekre, a padok között előre siettem és az emelvénynél arcra vetettem magamat: „Ime Uram, itt vagyok! Azért találkoztunk, hogy ezt a dolgot végleg rendezzük! Mindent, örökre kiszolgáltatok! A Te akaratod legyen tökéletesen az enyémé! Örökre feladom a dicsővágyat, hogy az egyházban valamikor kitüntetését nyerjek el. Ezentúl a legkevésbé kívánatos őrhelyet választom!”

Felhő és boru teljesen eltűnt életem egéről. A búcsú-öszjeövel végén örömmel jelenthettem ki: „Hála Istennek Taylor meghalt, kétségek, félelmek, fellegek tovatűntek a teljessé lett szeretet kiüzé a félelmet! Nem tudom, hogy a menny különb lehet-e ennél!” Akkora fény, olyan árja a nyugalomnak és teljes békének, töltötte be egész lényemet! Elég volt ez mennyországnak nekem.

Igy értünk hálósátramba. A teljes mégtisztulás! Sziklaszilárd béke, Istenben! Szent bizonyosság, hogy Jézus elégséges Megváltó és Ő teljesen az enyém.! Különb volt ez, mint a megtérés maga. Életemnek eddigi folyása után ez volt a legédesebb éjszakám. A szavak erőtelenekek, tompák ennek kifejezésére — ennek a teljes, ingyenes, üdvnek amelyet Jézus, ami Urunk szerzett nekünk — és egyetlen feltétel mellett — az egyszerű hit feltétele mellett ajándékozta nekünk!

A konferencia.

Az enyhe májusi alkony aransugarai bibor fénybe fűrésztöltték Nyiregyházát amikor a konferencia tagjai ama szerda késő délután összegyűltek a Dessewffi-tér 10. alatti házukban, hogy este 8 órakor ünnepélyes keretek között megkezdjék az ez évi közgyűlést. S amilyen kedvező jelek között kezdődött ép olyan szellemben is folyt. Az Ur vigyázott, valóban amit cselekedtek, azt az ő nevében tegyék. Érezte, hogy a munka az övé, s adott bölcsességet, hogy olyan merderben haladjon a tárgyalás, amely az ő nevének dicsőségére válik. Ennek a konferenciának minden mozzanata egy-egy élmény volt, amely maradandó nyomot hagyott a lelkekben de sajnos nincs módunk és alkalmunk s helyünk mindent papirra vetni, csak néhány epizodot s néhány fontosabb adatot, amelyekből tájékoztatást nyerhetnek olvasóink.

Május 6-án szerdán este üdvözlő istentisztelet vezette be ez évi konferenciát, amelyen Márkus és Dékány testvérek a vendéglátó gyülekezett prédikátorai üdvözölték a vendégeket valamint Sallai J. és Verczán J. testvérek a baptista illetve Bethénné nevében köszöntötték a konferenciát. A konferenciái beszédett Ján. 17 r. 4-5 alapján Bargmann H. osztrák superintendens tartotta, majd Funk M. a magyar konferencia s Dr. J. L. Nuelsen püspök meth. egyház üdvözlését tolmácsolták, a nagy számu közönségnek.

Csütörtökön reggel 9 órakor urvacsorai istentisztelet volt, melyet Nuelsen püspök tartott Ján. 17. r. 9-19. alapján, amelyen szép számmal vettek részt a nyiregyházai testvéreim s a vendégek. Ezután kezdődött a tulajdonképeni tanácskozás, mely minden délelőtt 10-12-ig folytak s amelyek során felolvasott jelentésekből a következőket közöljük:

Munkánk fejlődik pénzügyi terén 2541 pengővel több a bevétel a tavalyinál míg lélek számban 49-el szaporodtunk.

Kápolnáink illetve imatermeink ez év folyamán. Döbröközön, illetve Borjádön épültek Szegeden imaterem s prédikátor céljaira házat veltünk. Új munka indult Ujpesten valamint egyes nyiregyházi tanyákon. Tagjaink száma tag és próbatagokat együtt 932 lélek. — Munkánknak különösebb akadályai nem voltak, csupán Kaposzsekcsön és Györkönyben kellemetlenkedtek az iskolában. Noha arra törekszünk, hogy ott kezdjük a munkát ahol kemény a talaj s az evangélium nem hatotta át a lelkeket, sajnos, hogy protestáns testvéreink nem fogadják mindenkor megértéssel munkánkat s türelmetlenkednek velünk szemben s fölöslegesnek vélnének. A superintendensi jelentések felolvasása után Nuelsen püspök elbucszattatta Funk M. superintendens, kinek távozásáról egyébként már előző szavunkban irtunk s tudattuk, hogy a németországi sátormissió vezetését bizta volt superintendensünkre a püspök.

Egyébb változások a prédikátorok elhelyezése tekintetében csak annyiban történtek, hogy Dékány E. nyiregyházi prédikátort Kaposzsekcsőre helyezte püspökünk míg Dékány helyébe mint próba prédikátort Vida Sándort állította munkába. E lap szerkesztését Dr. Szalós Artur vette át, Walrabenstein J. volt szerkesztő helyett, ki a superintendensi gyülekezeti s a Bethel igazgatói munkaköre mellett képtelen volt egyedül tovább végezni a szerkesztés komoly s nehéz munkáját. Az a hűséges Megváltónk akinek nevében összejöttünk áldja meg testvéreinket új működésükben s vezessen bennünket az ő szeretetével továbbra is.

* * *

A délutáni és esti órák bibliai órákkal s evangéliumokkal teltek el, melyet részben

külföldi delegátusaink részben prédikátor testvéreink szóltak a gyülekezetekhez s ezen esteket részben a nyiregyházi ének és zenekar részben a miskolci gitárkar szereplése élénkítette s tette hangulatossabbá. Különösen szép volt a péntek este mikor püspökünk tartott igen értékes előadást: *Harc Azsiáért* címen. Ezen előadásból egyes töredéket alkalmilag közlünk.

* * *

A vasárnapi délutáni istentisztelettel ért véget konferenciánk, amely után az Ur szóelőskertjének munkásai új erővel s kedvvel tértek vissza munkahelyükre, hogy szolgáljanak mindenknek, szeretetben s a megpróbáltatások között is, tudván, aki a munkát általuk megkezdte, be is fejezi az ő dicsőségére.

HAZAI HIREK

Árvaház. Krisztus iránti szeretetüknek látható zálogot adták a dombóvári gyülekezet tagjai, akik árvaházunk részére: 4 kg. zsirt, 1 kg. buzadarát, 3 kg. szalonnát, 75 kg. babot, 73 drb. tojást, 1 üveg gyümölcszirt, 1 kolbászt, 3³/₄ kg. zsirt, 10 kg. lisztet, 15 kg. cukrot, 3 drb. szappant, 1 pár cipőt és 6 pengő készpénzt adtak össze. Amit tettek az Urnak tették, jutalmuk nem fog elmaradni. Mi ez uton mondunk köszönetet.

Hitmélyítő. Konferenciánk, melyet két éven keresztül Budakeszin tartottunk meg, az augusztus 11-16-ig tartandó „Európai vasárnapi iskolai Konferencia” miatt elmarad. E konferenciát illetőleg felvilágosítást ad a Vasárnapi iskolai Szövetség titkára id. Victor János ur I. Somlói-ut 70. Budapest.

Missió superintendensünk Funk Márton ur aki 20 esztendő teltét missió munkánkban Budapesten május 15-én az este 8:50 kor induló gyorsvonattal családjával együtt új lakhelyére Leipzigba utazott. A pályaudvaron a budapesti német gyülekezetünk több tagja vett érzékeny bucsut addigi lelkipásztorától. Az arcokon végigpergő könnyek és zsebkezdő lobogtatás jelezte, hogy a multnak egy szép emlékével lettek gazdagabbak.

A lelkészek közül jelenvoltak Jakob János és Walrabenstein Jakob superintendensek és Liebstockel Jenő angyalföldi lelkész.

Az Ur áldása kísérje hű munkatársunkat további munkálkodásában.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Cserepéldányokat és előfizetéseket. Kérem ezentul címemre: Kaposvár, Németh István-utca 63. szám alá küldeni.

Előfizetők. Felkérem lapunk előfizetőit, hogy lapunkat támogathatni sziveskedjenek. Jelen számunk kettős szám és pedig június — július havára szól. De mit szólnának kedves olvasóim ha megtartanám jelen nyolc oldalas terjedelmet. Ez csak úgy lehetséges, ha előfizetőink száma szaporodik. Kérem kedves olvasóimat gyűjtsenek előfizetőket. Akik eddig évi előfizetési díjukat már befizették azoknak a lapot régi árban küldöm míg előfizetésük lejár. Az ezután befolyó előfizetési díjak egy évre 2 pengőt tesznek ki laponként. A lap díjmentes küldését csak az igazán indokolt szegénység esetén eszközölöm. Az előfizetési díj évi összege oly csekély, hogy azt még a szerény keresettel bírók is áldozhatják.

Kartársaimat kérem közöljék velem, hány példányban kívánják lapunkat és a példányszámok díjját azután kérem, hogy hozzámm küldjék be. A nemfizetett példányok küldését indokolatlan esetben be kell szüntetnem. Kérem testvéreimet, hogy irodalmi munkásságukkal is támogassanak.

A magyar missió konferencia

Beosztási jegyzéke.

Központi-kerület: Superintendens: Jakob János.

Budapest I. Betöltendő.

Kispest, Budakeszi: Jakob János.

Gyököny: Hecker Ádám.

Szeged: Hecker Henrik.

Északi-kerület: Superintendens: Wallrabstein Jakob

Budapest II. Walrabstein Jakob.

Budapest III. Liebstockel Jenő.

Miskolc: Löbel János.

Nyiregyháza: Markus A. József és Vida Sándor.

Déli-kerület: Superintendens: Dr. Szalós Artur.

Dombóvár: Schmidt János.

Kaposszekcső-Csikóstöttös: Dékány Elemér.

Kaposvár: Dr. Szalós Artur.

Pécs-Borjád: Haszits János.

Felügyelő a diakonisza munka és „Tábor” üdülő felett Budakeszin: Jakob János.

A „Békeharang” szerkesztője: Dr. Szalós Artur.

Pénztáros: Jakob János.

Alkoholelles vasutas mozgalom szervezése.

Mindenki azonnal belátja, hogy milyen nagy egy mozgalom fontossága. Nemcsak a vasutaknál elengedhetetlen fegyelem, hanem mindenkifölött az üzembiztonság szempontjából. Ha részeg a soffőr autójába senki sem ül szívesen, ugyanez áll az alkoholt élvező vasutasokra, kikre szintén nem szívesen bizuk életünket és vagyounkat.

A nyugati államokban erre már régen rájöttek és Olaszország és Spanyolország kivételével minden európai államban megalakult az alkoholmentes vasúti mozgalom. A nemzeti csoportok 1907-ben Stockholmban nemzetközi vasutas alkoholelles szövetségbe tömörültek.

Eddigél a magyar mozgalom e nemzetközi együttesből hiányzott. Most dr. vitéz Csia Sándor ösztönzésére és szervezésében megindult a magyar mozgalom megalakulása is. A „Magyar Absztinens Vasutasok Egyesülete” június 14-én délelőt fél 9 órakor tartja a Budapest keleti p. u. tanácstermében (érkezési oldal hátsó része első emelet alakuló közgyűlést, melyre minden érdeklődőt szívesen látnak

Felhívjuk a protestáns vasutasokat, hogy az üdvös mozgalomban minél számosabbban vegyenek részt. Akik az alakuló közgyűlésen személyesen megjelenni nem tudnak, csatlakozásukat előzetesen írásban is bejelenthetik dr. vitéz Csia Sándor máv. igazgatósági főorvosnál. (Budapest VI. Andrássy ut 73. földszint 35.)

A mozgalomnak kétféle tagsága van. A rendes tagok legalább egy évi időre kötelezik magukat a szesz italoktól való tartózkodásra. (Kivétel orvosi rendelés, vagy urvacora vétel esete.) A pártoló tagok mértékletességre kötelezik magukat. Az egyesület nemzetközileg elfogadott jelvényét (kerek paizs, kék zománc alapon arany szárnyaskepek) csak rendes tagok viselhetik. A jelvény már az alakuló közgyűlésen is megvásárolható. A tagsági díj mindkét kategóriában évi egy pengő.

A magyar mozgalom megalakulását dr. vitéz Csia Sándor június 17-én fogja a mozgalom varsói nemzetközi kongresszusán bejelenteni.

Gonosz szolgálóknak megbocsáss! Mit kér: kegyelmed, semmi más. Mert hogyha méltón mér kezded, nemlesz rólunk emlékezet. Te nem vitázol senkivel, egész világnak veszni kell! Losungsbuch.

Egy különös feltámadás.

M.-ben lakozó P. ur az, aki körülbelül 63 éves és hűséges gyermeke az Urnak, testi és szellemi erejének teljes birtokában van, kötelezettségeinek mind apa nagyapa és presbiter az ur kegyelméből teljesen megfelel, közölte velem az alábbi csodálatos esetet személyesen átélt imameghallgatásról.

„Első feleségem egybekelésünk idején nem volt megtérve, de az ur kedvet adott hozzá hogy megtéréséért teljes hitből imádkozzam. Bár tovább kellett várnom mint szerettem volna, egy pillanatig sem kételkedtem, hogy imám meghallgatásra talál. Kovácsmester vagyok és mind fiatal kezdőknek mindkettőnknek kijutott a munkából, de hit által az áldások teljességét vettük a mi menyeyi Atyánktól, mig végül kedves feleségemet súlyos betegség kötötte ágyhoz, ami engem is visszatartott a munkától. Minden este éjfélig virrasztottam betegágyánál amikor is szomszédasszonyunk váltott fel. Egyik estén feleségem izgatottan ült fel ágyában és így szólt: „Nem látod a nagy világosságot a szobában? Ez az Urnak világossága. „A napi munka és sok virrasztás azonban annyira kifárasztott, hogy hamarosan elnyomott az álmom, mig hangos kiáltás ijesztett fel az álomból. — „Hamar kelj fel édesem kiáltunk az Urhoz, hogy bűneim bocsássa meg, nem tudom tovább elviselni!”, Ezzel feleségem dacára kimerült voltának az ablakhoz sietett azt felszakította és hangos szóval kiáltott kegyelemért és bűnbocsánatért. Önkénytelenül Jákob küzdelmére kellett gondolnom. Hosszabb ideigtartó imaküzdelem után, rövid szünet állott be amit a győzelmi halleluja követett. Feleségem Isten gyermekévé lett. Néhány nappal ezek után feleségem a győzelem teljes tudatában 12 óra tájban tölem és a jelenlevőktől ünnepélyesen elbucszott. „Érzem, hogy földi küzdelmeimnek vége van; a menyibe megyek az Ur Jézushoz” mondá.

A lelkész ur Istennek hűséges embere, többször meglátogatott bennünket és kért, hogy a vég közeledtével hivassuk. Eme bucuszás alatt sietve ment el valaki, hogy őt hívja. Mire azonban 1 óra felé megérkezett, feleségem kiszendvedt. A lelkész ur

hozzá lépett és megfogta hideg kezét megnézte és azután e szavakat fordult felém: Elkéstem milyen kár, már meghalt!

A szomszédok és rokonok jöttek menek, én emberi gyengeségemnél fogva mélyen megszorodva üldögéltem. A szomszédok készülődtek, hogy a halottat felravatalozzák, de én nem tudtam tőle elválni és kértem hagyják még az ágyban, miért magam sem tudtam. Délután négy óra felé kiléptem az udvarra lelkesedve töltte el szívemet az a tudat hogy Istennek hatalma van a halottakat feltámasztani... Levettem sapkámat, térdre borultam és így szóltam menyei atyámhoz: Uram, neked hatalmad van a halottakat életre kelteni! Én kérek téged, add nékem még egyszer vissza az én kedves feleségemet. „Alig foglaltam el a szobában ismét előbbi helyemet a halott felült az ágyban kérdő tekintettel nézett körül és kérte, hogy adjak neki egy kendőt verejtékét letörölni, mert a meztett hosszú ut fáradalmaitól nagyon kimerült. El sem lehet képzelni a körülállók félelemmel és bámulattal teljes arcát. A feléledt pedig így szólt: Jó asszonyok, az imént szép utat tettem meg! Amint az előbb bucsut vettem tőletek, sietve a temetőbe mentem; mikor annak kapujához értem az Ur Jézus már várt a kapuban, amint voltam vállára vett és vitt fel a meny felé. Az Ur Jézus kedvességét és dicsőségét nem tudom leírni, de a mennyét sem. De alig hogy mindezeket láttam, az Ur Jézus ismét jött és minden további nélkül visszavitt a temetőhöz. Amint odaértünk így szólt hozzám: Menj hát vissza a férjedhez és mondd meg neki, hogy én sohasem hagynám el Őt. „Most ime itt vagyok és teljesitem a megbízást.“

A lelkész urat mindjárt értesítették, hogy P.-né asszony ismét feléledt. És mert a hirtívő szavahihető ember volt hitt a lelkész ur de felettébb csodálkozott: Mert előzőleg meggyőződött az asszony halott voltáról. Menjen és mondja meg, hogy mindjárt jövök!” mondá: Bár az Isten embere valódi hívő volt és Isten mindenhatóságában semmit nem kételkedett az eset nagyon különösnek és érthetetlennek tűnt fel előtte. Megérkezvén a halottasházba röktön a feléledthez ment és meggyőződött annak életéről, mint előbb haláláról. Halott volt és ime

most él! az volt a megjegyzése. „Látott engem ma délben mikor itt voltam önnél? kérdé a feltámadottat? Itt nem láttam önt, de az uton ami innena temetőhöz vezet találkoztam önnel. „A lelkész ur lakása úgy feküdt, hogy ha P.-néhez akart jönni a temetőhöz vezető uton kellett jönnie.“ A lelkész ur utána számított az időnek amikor hazuról elindult és érdeklődött a halál pillanata iránt, valamint hogy az ut melyik részén találkozott vele az újraéledt és ime az idő megegyezett a halál pillanatával.

Még négy hétig maradhatott együtt a házaspár testben. Ezután az egyszer elköltözött visszatérhetett a már ismert mennyei dicsőségbe szeretett Megváltójához. „Isten azonban többé nem adott örömet, hogy visszaadásáért imádkozzam.“ Így fejezte P. ur elbeszélését.

[Németből.]

Jegyzetek egy biblia óráról.

Csel. 4. 5-14.

Egy pár olyan emberrel találkozunk e bibliai szakaszban, akik küzdelmeik között nagy örvendezéssel állanak helyt. Honnan származik ez az örvendezésük? A 10. versben megtaláljuk rá a feleletet: Jézus Krisztusnak halálából feltámadása ez az a hatalmas tény, amely által az apostolok ilyen lángoló örömhöz jutnak.

Tegyük fel most magunkra nézve a kérdést: Hogyan jutunk ilyen örömteli élethez?

Erre ez az egyszerű felelet: Számolnunk kell az Ur Jézus feltámadásának hatalmas tényével. Vagy hogy másként fejezzük ki: Sohasem szabad megszűnni a hittel való feltekintésnek a Feltámadottra.

Néhány rövid mondatban rászereznék mutatni, hogy mi a jelentősége reánk nézve annak, hogy számolunk-e a feltámadott Üdvözítővel lelki életünkben? Megvagyok ugyanis győződve, hogy vannak olvasóink között, akik komolyan vágnak, arra hogy olyan lelki élethez jussanak, amelyik erőteljes és amelyikben a bűn a lábaink alatt van már! Mert mi lehet egyéb vágya a keresztyénnek, minthogy a bűn valamiképpen föléje ne kerekedjék! E tekintetben pedig bárkire is az a döntő kérdés: mi módon gondolkozik Jé-

zusról? Hogy vajjon reánézve Jézus valóban feltámadott, élő Megváltó-e. Hogy valóban egész életében első helyre teszi-e és életét valóban alárendeli-e az Ő tanácsadásának és vezetésének? Nézzétek csak szeretteim Jézus mindig kész a segítsé-
Nyissátok csak ki Bibliátokat arra a helyre, amelyik János ev. 14 r. 1! és következő verseiben van megírva: Még egy kevés idő és a világ nem lát engem többé de ti megláttok engem! Ezek a csodálatos szavak azt jelentik ki, hogy Jézust lehet olyan módon látni, a hogy arról a világnak fogalma sincsen. Én élek ti élni fogtok akkor (mikor már a világ nem látja Őt, de amikor tanítványok látják Őt) meglátjátok ti, hogy én az én Atyámban vagyok és ti énbennem és én tibennetek“ Ezeknek az igéknek világosan kell előttünk állaniok. Egyszerű fényként kell azt tekintenünk, hogy a Feltámadott bennünk él. Jézus él mi Vele együtt így a feltámadott Jézus erejének mindnyájunkban meg kell mutatkoznia! Vajha mindenikünk biztos volna hite által abban a fényben mint belső élete alapfényében, hogy Jézus benne él! Ha ezt nem ragadtuk meg szilárdan, egyáltalán nem jutunk maradandó örömhöz. Valóban kibeszélhetetlenül fontos, hogy minden helyzetében életemnek tisztában legyek ezzel: Jézus énbennem él! Tekintsük e szempontból egész életünket erő és öröm forráshoz jutunk az élő Megváltó által! Ha nem számolhatunk a Jézus mibennünk élésének megrendíthetetlenül szilárd tényével, mi módon állhatunk meg az élet annyi kísértésében, próbáiban és viharaiiban? Hadd kérjem meg most már tőled: elmondhatod-e, hogy életem az Ő tulajdona, kezében tudom azt, nem gyötrődöm aggodalmakban, hiszen nem vagyok a magamé, hanem Megváltómé. Aki énbennem él! A cselekedetek könyvének e fejezetéből látjuk, hogy az apostolok abból merítették az örvendező bátorságot, hogy tisztában voltak, megtapasztalták azt, amit nekik a Megváltó kijelentett elébb: „Én tibennetek és ti énbennem“ Külsőleg Péter és János apostol egyszerű, sőt együgyű tanulatlan galileai halászok voltak. De mégis mi volt az ami a főembereknek feltűnt ezeken az apostolokon? Nagy bátorságuk és örömük. És honnan eredt ez? Onnan, hogy a Szentlélek által, Jézus bennük lakásának

bizonyosságában tettek tanubizonyyságot a megfeszített és feltámadott Úrról...

Kérnem kell mindeniketeket: tegyétek azt belső életetek alaptényévé! Emlékeztetek azokra a szavakra, amelyekkel Pál apóstól a Efezusbeliekért esedezik: hatalmasan meg-rősödjétek az Ő Leke által a belső emberben, hogy lakózzék a Krisztus hit által a ti szivetekben. (Ef. 3. 16-17.)

[Folyt. köv.]

Imá

Schrenk, a németek áldott életü evangelistája beszéli el: „Az 1882. év telén Ementhálban munkálkodtam, Isten kegyelme ébredést ajándékozott e gyülekezetnek. Voltak napok, amikor kora reggeltől késő estig kellett fogadnom a bűnvallást tevőket, tanács kérőket. Utóbbiak között jött egy ősz tiszteletesasszony is. „Ezelőtt 40. évvel volt a férjem e gyülekezet pásztora — kezdte elbeszélését — és állandóan, buzgón kértük Istentől a lelki ébredést. Most látom, hogy Isten meghallgatta imáinkat.“ Azután egy másik asszony jött és a következőket mondta: „Évekkel ezelőtt egy ifju lelkész volt itt, aki sokat imádkozott a gyülekezet lelkébredésért. „Igy keletkezik a lelki ébredés, amit nem csinálnak, de felülről jön. A seregek Jehovája cselekszi meg ezt!“

„Nagy súlyt fektetett Kálvin a térdállva való imádkozásra. A hódolatnak legmagasabb foka önkénytelenül arra bírja az embert, hogy leboruljon az Ur fenségének végtelen nagysága előtt. Térdeinket meghajtani előtte valami olyan természetes dolog, mint halottainkat eltemetni: egyiket sem hanyagolhatjuk el anélkül, hogy mulasztást ne követnének el. Én azt mondom — így szól Kálvin — hogy a térdhajtás éppen annyira, emberi, mind amennyire isteni egyszersmint.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetkezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.
A szerkesztésért felelős: Wallrabenstein Jakab

Nyomatott: A Kultura Könyvnyomdában
Kaposvár, Fő-utca 26. Cégt. Henczer István.